

ת"ד 6673/03/21 - מדינת ישראל נגד אליהו יונה סרוסי

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 6673-03-21 מדינת ישראל נ' סרוסי
בפני כבוד השופטת שירי שפר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו יונה סרוסי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד חן הלצבנד

ב"כ הנאשם: עו"ד רם צרפתי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

1. כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, הריני מודיעה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולו מחמת הספק.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו את העבירות הבאות:

אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית הכביש במעבר חציה, עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961;

אי האטה לפני מעבר חציה, עבירה לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961;

נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נ"ח], תשכ"א - 1961 יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה [נ"ח], תשכ"א - 1961;

התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

3. כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 09.11.20 בסמוך לשעה 19:00, נהג הנאשם ברכב פרטי בעיר רחובות ברחוב הלח"י והתקרב למעגל התנועה בצומת עם רחוב מוטה גור.

ברחוב הלח"י, לפני הכניסה למעגל התנועה, מסומן לרחוב הכביש מעבר חצייה. אותה עת חצה את הכביש במעבר החצייה הנ"ל מר מייר דוד (להלן: "**הולך הרגל**") מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא שם לב לדרך שלפניו, לא עצר לפני מעבר החצייה, לא הבחין במועד בהולך הרגל, לא אפשר לו להשלים חציית הכביש בבטחה, התקרב אליו יתר על המידה ופגע בו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל בגופו חבלה של ממש בדמות שבר טיביאל פלטו משמאל שהצריך ניתוח שחזור וקיבוע.

התשובה לאישום

4. בתשובתי לאישום, הודה הנאשם בנהיגתו במקום ובזמן ובקיומו של מעבר החצייה. הנאשם כפר באחריות לתאונה ובמגע בין רכבו לבין הולך הרגל. הנאשם טען כי הולך הרגל חצה את מעבר החצייה בריצה וככל הנראה בצע תנועה לא נכונה או ניתור שבעטיו מעד, נפל ונחבל, ללא קשר לרכבו שהיה בעצירה מוחלטת. הנאשם הודה בחבלות שנגרמו להולך הרגל.

5. הדיון נקבע לשמיעת הראיות.

מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

מר דוד מייר, הולך הרגל, באמצעותו הוגשה תעודת רפואית (ת/1) וכן 2 הודעותיו במשטרה (נ/1-2); **רס"ב אלי סייג**, בוחן תנועה (להלן: "**הבוחן**"), באמצעותו הוגשו הודעת הנאשם (ת/2) סקיצת ביקור במקום מיום 14/02/21 (ת/3) לוח תצלומים (ת/4) ותרשים בקנה מידה (ת/5).

מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו וכן **מר אבי עוזרי**, מכר, שהזדמן למקום מיד לאחר התאונה.

6. **לטענת המאשימה בסיכומיה**, אין מחלוקת כי התאונה התרחשה עת חצה הולך הרגל במעבר החצייה ויש לאמץ עדות הולך הרגל לפיה נפגע מרכב הנאשם. אומנם הולך הרגל טען תחילה כי לא נפגע מרכב הנאשם אך זאת עקב הטראומה שחוזה בשל התאונה. הבוחן לא יצא לשטח בזמן התאונה שכן המשטרה לא הוזמנה אך הבוחן מסר עדות כמומחה ועדותו לא נסתרה. לטענת המאשימה הנאשם סתר עצמו - כך למשל טען תחילה כי הולך הרגל נבהל מרכבו שכן חשב שהוא מתקדם לעברו אך בהמשך טען כי רק ציטט מדברי הולך הרגל. עוד טענה המאשימה כי עד ההגנה לא מסר עדות במשטרה וגרסתו הכבושה אינה רלוונטית שכן הגיע לאחר התאונה. המאשימה ביקשה לקבוע כי התאונה התרחשה בשל רשלנות הנאשם.

7. **לטענת ההגנה בסיכומיה**, יש לאמץ עדות הנאשם כי עצר עצירה מוחלטת לפני מעבר החצייה ורק

לאחר כמה שניות הגיע הולך הרגל וחצה את הכביש במעבר החציה בריצה. הנאשם לא פגע בהולך הרגל אשר נפל בזמן הריצה ונפילתו לא קשורה לרכב הנאשם.

הולך הרגל בעצמו טען במקום התאונה באוזני הנאשם ובאוזני עד ההגנה כי הרכב לא פגע בו וגרסתו המאוחרת כי נפגע מרכב הנאשם נולדה רק לאחר שהבין כי פציעתו אינה קלה ונועדה לכסות על נזקיו. עוד טענה ההגנה כי עדות הולך הרגל כי נגע עם שתי ידיו במכסה המנוע היא עדות כבושה. ההגנה הצביעה על סתירות בעדות הולך הרגל שתחילה טען כי עיקם רגלו ולאחר מכן שינה גרסתו וטען כי גרסתו הראשונה הועלתה בהיותו תחת השפעת תרופות.

עוד נטען למחדלי חקירה בשל אי ביצוע שחזור, אי זימון עד ההגנה למתן עדות, אי זימון אשת הולך הרגל אשר הזמינה אמבולנס ואי בדיקת רכבו של הנאשם לצורך איתור סימני פגיעה בו.

ההגנה טענה כי לא הוכחה רשלנות הנאשם.

8. בתיק זה, אין הצדדים חלוקים לגבי העובדות להלן:

- נסיעת רכב הנאשם בעיר רחובות, ברחוב הלח"י מצפון לדרום והתקרבותו לצומת עם רחוב מוטה גור בו בנוי מעגל תנועה.
- חציית הולך הרגל את הכביש במעבר החציה המסומן לרוחב הכביש לפני מעגל התנועה, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.
- נפילת הולך הרגל על הכביש ופציעתו - שבר בברך שמאל.

גדר המחלוקת

9. הצדדים חלוקים לגבי השאלות להלן:

- השאלות העובדתיות - קצב חציית הולך הרגל את הכביש במעבר חציה, סיבת נפילתו של הולך הרגל ושאלת קיומו של מגע בין רכב הנאשם לבין הולך הרגל.
- השאלה המשפטית - קיומה של התרשלות מצדו של הנאשם ואחריותו לגרימת התאונה ותוצאותיה.

10. אתייחס להלן לשאלות אלו, כאשר ראשית אדון בשאלות העובדתיות. לאחר מכן, אתייחס לשאלה המשפטית.

דין והכרעה

קצב חציית הולך הרגל, סיבת נפילתו ושאלת המגע בין רכב הנאשם להולך הרגל

11. שאלות עובדתיות אלו כרוכות זו בזו. המאשימה וההגנה מעלות גרסאות שונות באשר לאופן התרחשות התאונה.

12. **לטענת המאשימה**, הנסמכת על עדותו של **מר דוד מייר, הולך הרגל**, במהלך הליכת ערב, התקרב למעבר החציה והבחין ברכב הנאשם משמאלו מאט, לכן חצה את הכביש במעבר החציה **בקצב הליכה בינוני**, אך רכב הנאשם לא עצר. כדי להתחמק מהרכב קפץ לאחור והצידה, נפל לצד הרכב ונפצע פציעה שטחית בברך ימין ופציעה משמעותית בברך שמאל.

אשר לשאלת המגע בין רכב הנאשם לבינו -בהודעתו הראשונה בכתב יד (נ/1) טען כי אינו בטוח אם היה מגע בינו ובין הטמבון של רכב הנאשם ובהודעתו השניה (נ/2) ובעדותו בבית המשפט טען כי היה מגע קל בינו לבין הרכב. הולך הרגל אישר כי במקום התאונה אמר לנאשם ולנאשים נוספים שסייעו לו כי הרכב לא פגע בו.

13. **לטענת הנאשם**, נהג ברכבו במהירות נסיעה של 20-30 קמ"ש וכאשר התקרב למעבר החציה, **האט ועצר עצירה מוחלטת כמטר לפני מעבר החציה**. לטענתו, היה בעצירה מוחלטת כמה שניות ואז הגיע הולך הרגל מימינו, חצה את הכביש **בריצה** ואז נותר ונפל. הנאשם עמד על כך שלא היה מגע בין רכבו לבין הולך הרגל.

14. **אדגיש כבר עתה כי בפני שתי גרסאות שונות בתכלית לתיאור אירוע התאונה כאשר לא מצאתי בכלל הראיות שהובאו בפני תימוכין למי מן הגרסאות ולא מצאתי כי אוכל להעדיף גרסה אחת על פני רעותה.**

15. גם הולך הרגל וגם הנאשם הותירו רושם אמין בעדותם בפניי, ולא מצאתי סתירה ממשית או חוסר הגיון במי מבין הגרסאות אף כי בשתי הגרסאות מצאתי אי דיוקים:

כך למשל, הולך הרגל טען בהודעתו הראשונה בכתב יד (נ/1) כי "איני בטוח אם היה מגע בין הטמבון וביני" ובהמשך עמד על כך שכן היה מגע בין הרכב לברכו השמאלית. לטעמי, הולך הרגל טען בדיעבד לקיום המגע שכן לשיטתו נפל על ברך ימין ואין הסבר אחר לפציעתו בברך שמאל זולת המגע.

עוד טען בהודעתו השניה במשטרה (נ/2) כי לפני שחצה את הכביש עמד והסתכל על התנועה המגיעה משמאל אך לא חזר על טענתו זו בעדותו בבית המשפט ובחקירתו הנגדית לא זכר אם עמד והסתכל אם לאו.

עוד טען תחילה, בהודעתו בכתב ידו (נ/1) כי רכב הנאשם החל להאט ולפתע ביצע זינוק כשהוא כבר היה באמצע הכביש, אך לא חזר על תיאור עובדתי זה בהודעתו השניה במשטרה או בעדותו בבית המשפט.

אציין כי בעדותו בבית המשפט עמד על כך שנגע בשתי ידיו במכסה המנוע של רכב הנאשם - טענה שלא הוזכרה בשתי הודעותיו במשטרה.

16. גם בעדות הנאשם מצאתי אי דיוקים. כך למשל, בהודעתו במשטרה ת/2 טען אומנם כי עצר רכבו לפני מעבר חציה אך לא ציין סיבת עצירתו ורק בעדותו בבית המשפט, לראשונה, טען כי עצר רכבו בשל חציית אנשים נוספים את מעבר החציה.

עוד טען תחילה, בהודעתו ת/2, כי הולך הרגל נבהל מרכבו וחשב שהוא מתקדם ולכן קפץ קדימה ונפל לכביש, ובמכתבו לביטוח נ/4 "הבחור דוד מייר כנראה נבהל חשב שאני עומד לפגוע בו וקפץ בצעד גדול ונפל על הכביש" אך בחקירתו הנגדית בבית המשפט טען כי לא הייתה זו אמרתו כי אם ציטוט שלו מדבריו של הולך הרגל.

17. **במצב בו מצויות בפני גרסאות סובייקטיביות מנוגדות, ישנה חשיבות לכל ממצא אובייקטיבי שנאסף על ידי המשטרה, אולם, בענייננו לא נאספו ממצאים כאלו.**

18. בזמן אמת לא דווח למשטרה על ידי איש מהמעורבים על האירוע ולפיכך לא זומנה משטרה לזירה, ועדות הבוחן שהגיע למקום לאחר למעלה מ-3 חודשים, לא שפכה אור על האירוע.

יתכן שבדיקת בוחן את הזירה בזמן אמת, יכולה היתה לתמוך בגרסה זו או אחרת או אף להכריע בין שתי הגרסאות, בין היתר ע"י תיעוד מקום עצירת רכב הנאשם, איתור מקום האימפקט בכביש וברכב, תיעוד מקום נפילת הולך הרגל, איתור סימני בלימה לבדיקת מהירות נסיעת הנאשם, וחיפוש סימני ניגוב או פגיעה ברכב הנאשם המעידים על מגע בגוף הולך הרגל.

19. זאת ועוד, המאשימה לא ניסתה לגבות עדויות מעדים לאירוע, לרבות גביית עדות עד ההגנה, מר אבי עוזרי, אשר פרטיו מצויים במכתבו של הנאשם לביטוח (נ/4) אשר נמסר לידי הבוחן בעת שנגבתה הודעתו (ת/2) ביום 13/12/20.

20. אציין כי לא מצאתי ליתן משקל ממשי לעדות עד ההגנה שכן נפלו בעדותו אי דיוקים היורדים לשורשו של עניין. כך למשל תחילה טען "הגעתי לכיכר שהיתה שם, ראיתי רכב עומד באמצע... **לא זכור לי איפה הרכב עמד**" (בעדותו הראשית, עמוד 21 לפרוטוקול שורות 17-18). מאידך, בחקירה נגדית טען כי "**אני זוכר שהוא היה לפני מעבר החציה...**" כי אני חציתי את הכביש במעבר חציה".

עוד טען כי בהגיעו למקום התאונה, לאחר קורות התאונה, שמע את הולך הרגל אומר שלא נפגע מרכב הנאשם והוסיף וטען כי **הולך הרגל אמר שנפל כי נתקל במדרכה** - טענה אחרונה זו לא נשמעה מפי הנאשם ואינה עולה בקנה אחד עם גרסתו.

לא מצאתי שיש בעדות זו כדי להוות חיזוק לעדות הנאשם.

21. **לאור כל האמור לעיל, ולמרות שכאמור עדותו של הולך הרגל עשתה עלי ככלל רושם אמין, הרי שלאור העדר ממצאים אובייקטיביים או עדות אובייקטיבית משכנעת, ובשים לב לכך שגם עדות הנאשם זכתה לאמוני, לא מצאתי כי ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי היה מגע בין הולך הרגל לבין רכב הנאשם וכי נפילתו של הולך הרגל נגרמה בשל המגע או לחילופין בשל התקרבות רכבו של הנאשם למעבר החציה.**

עמוד 5

האם הוכחה התרשלות הנאשם ואחריותו לגרימת התאונה

22. כאמור, לפי גרסת הנאשם באשר לתיאור התרחשות התאונה - עצר רכבו לפני מעבר החציה עצירה מוחלטת ורק לאחר מכן חצה הולך הרגל את הכביש במעבר חציה בריצה, ניתר, נפל ונחבל, ללא קשר להמצאות רכבו לפני מעבר החציה - **ומכאן כי לא התרשל.**

23. לו הייתי מאמצת גרסת הולך הרגל באשר לתיאור התרחשות התאונה - חצייתו את הכביש במעבר חציה בקצב הליכה בינונית, נסיעה איטית של רכב הנאשם אך אי עצירה לפני מעבר חציה וקיומו של מגע בין רכב הנאשם לבין הולך הרגל - **ניתן היה לקבוע כי הנאשם התרשל בנהיגתו בכך שלא עצר רכבו לפני מעבר החציה.**

למרות האמור, לא ניתן היה לקבוע ברמה שמעבר לכל ספק סביר כי התאונה הייתה נמנעת אלמלא התרשל הנאשם וכי הינו אחראי לגרימת התאונה.

24. חובותיו של נהג כלפי הולך רגל אשר חוצה את הכביש במעבר חצייה הוסדרו בתקנות התעבורה, בין היתר, בתקנות 52(6) ו- 67(א) לתקנות התעבורה.

תקנה 52 לתקנות התעבורה קובעת:

"בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(6) בהתקרבו למעבר חציה;"

תקנה 67 לתקנות התעבורה קובעת:

"(א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך."

(1א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה."

25. **בית המשפט העליון קבע חובת זהירות מוגברת החלה על נהג המתקרב למעבר חציה.** מעבר החציה הינו "מקום מבצרו" של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על הנהג, השולט בכלי רכב בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל.

כך בע"פ 558/97 **מלניק נ' מדינת ישראל** (03/05/98) קבע כב' הש' אור, כי יש אף לצפות שהולך רגל ינסה לחצות את הכביש, שלא יהיה ער לרכב מתקרב, ואף שיתרשל.

כך בע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל** (13/07/13) קבע כב' הש' חשין, כי חובת הציפיות קיימת גם כאשר הנעשה ליד מעבר החצייה מוסתר, וגם כאשר מקצת ממעבר החצייה מוסתר, בין בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל רכבים אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה, חובה לצפות כי באותו "שטח מת" ימצא הולך רגל.

26. יחד עם זאת, חרף חובת הזהירות המוגברת החלה על נהג המתקרב למעבר חצייה - אחריותו לתאונות הנגרמות עת חוצה הולך הרגל במעבר החצייה - אינה מוחלטת.

27. בבג"צ 8150/13 **דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה-המחלקה הפלילית** (06/08/14) התייחס כב' הש' הנדל לדבריו של כב' הש' חשין בעניין שטרייזנט וקבע:

"אמרה זו אינה קובעת אחריות גורפת ואבסולוטית על נהג המגיע למעבר חצייה, ועדיין על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות".

28. בראיות שהובאו בפני, אין נתונים המלמדים על היות התאונה נמנעת אלמלא התרשל הנאשם - כאמור, גם לו הייתי נותנת מלוא המשקל לגרסת המאשימה וקובעת כי הנאשם התרשל בכך שלא עצר רכבו לפני מעבר החצייה.

29. לעדות הבוחן, שלא נסתרה - שדה הראיה של הנאשם אל מעבר החצייה עומד על כ-60 מטרים.

הגם שמקובלת עלי הקביעה כי הנאשם יכול היה להבחין בנעשה במעבר החצייה עת היה במרחק של 60 מ', אין ולו בדל ראיה לכך שכאשר היה במרחק זה הולך הרגל כבר היה בתחום מעבר החצייה. לצורך המחשה - יכול והולך הרגל נכנס לתחום מעבר החצייה כשהרכב היה במרחק של 10 מ' בלבד.

30. לא נערך שחזור ולא הוצג בפני כל נתון לגבי מיקומו של הולך הרגל כאשר נכנס לראשונה לשדה ראיית הנאשם, ומיקומו של רכב הנאשם באותה עת. הולך הרגל התקשה לומר באיזה מרחק היה רכב הנאשם עת הבחין בו לראשונה (עמוד 3 לפרוטוקול שורה 30). לא הוצג בפני כל נתון באשר למשך הזמן שחלף מרגע שהולך הרגל נכנס לשדה ראיית הנאשם ועד לרגע האימפקט, או נתון כלשהו באשר לאיחור בתגובת הנאשם, אם היה כזה. הבוחן לא בדק האם התאונה הייתה נמנעת במהירות בה נסע הנאשם (לדבריו, 20-30 קמ"ש לפני שהאט) - ובאיזו מהירות נסיעה כן הייתה התאונה נמנעת.

31. בעניין זה אין לי אלא להפנות לעפ"ת (נצרת) 28434-05-13 **איתי ברזל נ' מדינת ישראל** (23/10/13), שם קבע בית המשפט:

"אין בידינו נתונים כדי לקבוע האם התאונה הייתה, מבחינת הנהג, נמנעת או בלתי נמנעת, שכן אחד הנתונים החשוב לעניין זה הוא באיזה מהירות הייתה התאונה נמנעת, ... משכך, ושעה שגם חסר הנתון המדויק של מהירות הנהג, עובר לתאונה, אזי חסרים הנתונים המרכזיים, שעל

פיהם, ניתן לקבוע, אם בכלל, את רשלנות המערער" ...

32. פסיקתו של בית המשפט המחוזי בעניין ברזל לעיל, עמדה בביקורת בג"צ. בבג"צ 8150/13 דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה - המחלקה הפלילית (06/08/14), קבע כב' הש' הנדל:

"הגם שמוסכם כי הנהג לא הבחין במנוחה עת חצתה את הכביש עד לסמוך לפגיעה בה, עדיין יש להידרש לחישובים המתמטיים של שדה הראייה הרלוונטי, של מהירותו של הרכב הנוסע ושל הולכת הרגל המנוחה, ושל המהירות (והמרחקים) שבה התאונה הייתה נמנעת.... בענייננו, ויש להצטער על כך, עולה מפסק-הדין של בית המשפט המחוזי כי בדיקות לא נערכו או שלא נערכו בצורה מתאימה."

33. ראו גם עפ"ת (מרכז) 30354-03-13 ירימי נ' מדינת ישראל (14/02/14) - שם זוכה המערער מאחריותו לתאונת דרכים בה נפגע הולך רגל עת חצה במעבר חציה וכך קבעה הש' אהד:

"כך גם לא הוכח, כי הפגיעה בהולך הרגל היתה יכולה להימנע. התביעה לא הוכיחה, באופן פוזיטיבי, כיצד היה ניתן למנוע את התאונה ובאילו תנאים היתה נמנעת התאונה, ורק עם הוכחה זו אפשר היה להגיע למסקנה כי המערער חרג מתנאי התנהגות הנדרשים ממנו בהתקרבו אל מעבר חציה, בכלל ובפרט, בשעת הבוקר בה נערים חוצים לכיוון בית ספר הקיים באזור (הגם שלא הוכח מיקום ספציפי לבית הספר באזור)."

לא ניתן לקבוע, כי כל פגיעה בהולך רגל על מעבר חציה, מהווה מניה וביה רשלנות הנהג הפוגע. קביעה מסוג זה טעונה הוכחה לכל אחד מיסודות העבירה המיוחסים לנהג הפוגע."

34. מן המקובץ לעיל עולה כי לא הוכח בפני כי הנאשם נסע מהר מדי, לא הוכח כי איחר בתגובה ולא הוכח כי יכול היה להספיק ולעצור רכבו לפני מעבר החציה. ומכאן כי לא הוכח שהתאונה הייתה נמנעת גם לו היה מוכח כי התרשל.

מחדלי חקירה

35. ב"כ הנאשם טען לקיומם של מחדלי חקירה בתיק: אי חקירת האירוע בזמן אמת, אי עריכת שחזור, אי גביית עדות עד הראיה, אי גביית עדות אשת הולך הרגל, אי בחינת נזקים ברכב הנאשם.

36. אציין כי אין לבוא בטרונות אל היחידה החוקרת בשל אי יציאת בוחן לזירת התאונה בזמן אמת שכן, כאמור, תאונה זו לא דווחה למשטרה בזמן אמת.

37. יחד עם זאת, יכולה היתה היחידה החוקרת לפעול ביתר שקידה לאיתור ראיות אובייקטיביות בסמוך לאירוע.

הודעת הולך הרגל על תאונת דרכים (נ/1) התקבלה בתחנת משטרת ישראל ביום 18/11/20. לעדות הבוחן - התיק הוצמד אליו ביום 03/12. מיד ובסמוך יכול היה לנסות לאתר מצלמות בזירה.

38. עוד כאמור, לא נעשה מאמץ על ידי היחידה החוקרת, לזמן לעדות את עד ההגנה, מר אבי עוזרי, אף שאת פרטיו מסר הנאשם לידי הבוחן כבר בעת חקירתו. כאמור, מצאתי את עדות העד לא מדויקת וייתכן כי אי הדיוק נבע ממתן העדות לראשונה בבית המשפט, למעלה משנה לאחר האירוע. לו היה הבוחן פועל לגביית העדות כשנמסרו לו פרטי העד - ייתכן והיה בעדות העד כדי לשפוך אור על הנתונים שבמחלוקת.

כבר נקבע ע"י בית המשפט העליון בע"פ 5019/09 חליווה נ' מדינת ישראל (20.08.13): **"כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, שמתוכנה ומבירורה עולה כי ההכרעה תתבסס על 'גרסה מול גרסה', וכאשר ישנם עדים ישירים לאירוע, המשטרה חייבת לחקור אותם, ככל שהדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר. הימנעות מזימונם ומחקירתם בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקפח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכויו מהאישום הרלבנטי".**

39. עוד מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם כי גם אם בוחן לא יצא למקום התאונה בזמן אמת, היו פעולות חקירה, לרבות שחזור, שניתן היה לבצע גם לאחר מכן, אך זאת לא נעשה.

ראו גם רע"פ 7468/07 **לוקשינסקי נ' מדינת ישראל** (19.3.12):

"בהיעדר ראיות אחרות, אזי תחשיבים פשוטים יחסית יכולים היו לסייע בגיבוש עמדה וקביעת ממצאים בעניין זה...ברם תחשיבים כאלו לא נעשו. זה היה תפקידה של התביעה, שעליה הוטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (סעיף 34(א) לחוק העונשין), שהרי העובדה שהתרחשה תאונה קטלנית לא די בה כשלעצמה כדי ללמד שמי ששרד אותה - התרשל".

40. בשל מחדלים אלו, המאשימה לא הצליחה להציג תשתית ראייתית מספקת שיש בה כדי להביא להרשעה בהליך הנוכחי.

סוף דבר

41. לאור כל האמור לעיל, ולמרות שכאמור עדותו של הולך הרגל עשתה עלי רושם אמין, הרי שגם עדותו של הנאשם זכתה לאמוני. בהעדר ממצאים אובייקטיביים, לא ניתן להסתמך על גרסתו של הולך הרגל לבדה לצורך הרשעה, וניתן לומר כי הנאשם בעדותו הצליח לעורר ספק סביר באשמתו.

42. לפיכך, אני קובעת כי התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם גרם לתאונה, וקיימת התכנות לאפשרות שהציע הנאשם לפיה הולך הרגל נפל בלי קשר להמצאות רכבו במקום.

43. לאור האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירות של **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים**

**חציית הכביש במעבר חציה בבטחה, אי האטה לפני מעבר חציה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת
נזק.**

ניתנה היום, י"ח טבת תשפ"ב, 22 דצמבר 2021, במעמד הצדדים